

РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ

Бабенко К. Є.

Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків

Сучасний розвиток національної економіки супроводжується значними трансформаційними процесами, реформуванням територіально-галузевої структури господарства регіонів, нестабільними змінами соціально-економічного характеру. Необхідність вирішення актуальних проблем життєдіяльності держави, підвищення якості життя населення викликає появу нових завдань щодо пошуку ефективних інструментів забезпечення збалансованого економічного розвитку територій. З іншого боку, ефективне функціонування територій в Україні стає можливим також на основі формування дієвих державних механізмів управління, які будуть спроможні забезпечити сталий розвиток територій. Адже від їх наявності залежить якість і швидкість здійснення адміністративних змін в країні, відновлення та розвиток територій. В цій ситуації одним з дієвих інструментів стає стратегічне управління економічним розвитком територій, яке сприятиме досягненню пропорційних параметрів розвитку економічного потенціалу основного виробництва та виробничої інфраструктури.

Аналіз наукової літератури зі стратегічного менеджменту дозволяє виокремити певний концептуальний резерв для розробки аналітичних рамок щодо структур та процесів управління в динамічних регіональних економічних системах. На думку, Д. Бейкера та С. Хейнса, стратегічний менеджмент у цих складних системах полягає в управлінні гнучкими відносинами між зацікавленими сторонами у створенні системних потужностей для спільних потреб, обміну знаннями, виробництвом та розподілом суспільних цінностей [1; 3]. У свою чергу, робота Р. Стейсі та Д. Гріффін надає підґрунтя для роздумів про створення інституціональних умов підтримки стратегічного управління [4]. Слід зазначити, що головна мета стратегічного управління полягає у формуванні постійної прихильності до місії та бачення певної території (міста чи регіону), вихованні культури, яка підтримуватиме дисципліновану спрямованість щодо стратегічного порядку процесів прийняття рішень. Як заявив Дж Брайсон [2], стратегічний менеджмент полягає у аналізі існуючої ситуації в регіоні, з'ясуванні його спрямованості (пріоритетних цілей) та визначенні його можливостей (використання наявних інституційних, фінансових та людських ресурсів). Отже, для стабілізації виробництва та економічної сфери на рівні регіонів необхідною є активізація стратегічного підходу до управління.

Література:

1. Baker D. *Strategic Change Management in Public Sector Organizations*. Oxford: Chandos, 2007.
2. Bryson J.M. *Strategic Planning for Public and Nonprofit Organizations: A Guide to Strengthening and Sustaining Organizational Achievement*. San Francisco: Jossey-Bass Publishers, 2011.
3. Haines S. G. *The Systems Thinking Approach to Strategic Planning and Management*. Boca Raton, FL: St. Lucie Press, 2000.
4. Stacey R.D., Griffin D. *Complexity and the Experience of Managing in Public Sector Organizations*. London: Routledge, 2006